

AARDBEWONERS

SAYAKA MURATA

Aardbewoners

Uit het Japans vertaald door Luk Van Haute

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bis-seling Literary Agency te Amsterdam in samenwerking met The English Agency (Japan) Ltd.

De vertaler ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsi-die van Literatuur Vlaanderen

 LITERATUUR
VLAANDEREN



www.nijghenvanditmar.nl

Copyright © Sayaka Murata 2018

All rights reserved

Copyright Nederlandse vertaling © Luk Van Haute/Nijgh & Van Ditmar 2021

Oorspronkelijke titel *Chikyuseijin*

Originele Japanse editie gepubliceerd door SHINCHOSHA Publi-shing Co., Ltd., Tokyo

Foto auteur Bungeishunju Ltd

Omslag Paul Pollmann

Omslagbeeld Luke Bird

Typografie Mat-Zet bv, Huizen

NUR 302/ISBN 978 90 388 1045 4

I

Opa en oma wonen in de grote bergen van Aki-shina, waar ook rond het middaguur de laatste stukjes nacht niet verdwijnen.

Terwijl we op de hellende weg een scherpe bocht nemen, kijk ik naar de wuivende bomen aan de andere kant van het raam, en naar de binnenzijde van hun bladeren, die tot barstens toe opbollen aan het uiteinde van de takken. Daar hangt de gitzwarte duisternis. Ik krijg altijd zin om mijn hand uit te steken naar dat zwart, de kleur van het heelal.

Naast me wrijft mama over de rug van mijn oudere zus.

‘Gaat het, Kise? Je kunt niet goed tegen bergwegen, ik weet het. En die in de provincie Nagano zijn dan nog eens extra steil.’

Papa houdt zwijgend het stuur vast. Hij neemt de bochten zo rustig mogelijk, om bruuske schokken te vermijden, terwijl hij door de achteruitkijkspiegel in het oog houdt hoe het met mijn zus gaat.

Ik zit nu in de vijfde klas van de basisschool en ik

kan goed voor mezelf zorgen. De beste manier om niet wagenziek te worden, is door het raam naar de stukjes van het heelal kijken. Daar kwam ik achter toen ik in de tweede klas zat en sindsdien word ik niet langer misselijk op deze steile bergwegen in Nagano. Mijn twee jaar oudere zus is in tegenstelling tot mij nog een kind, en zonder mama's wrijvende hand komt ze deze bergweg onmogelijk over.

De ene na de andere haarspeldbocht brengt ons verder de helling op en ondertussen ploppen mijn oren en voel ik hoe ik steeds dichterbij de hemel kom. Oma's huis grenst aan het heelal.

In de rugzak die ik tegen mijn borst geklemd houd, heb ik mijn toverstokje uit origami en mijn poederdoos om van gedaante te verwisselen. Helemaal bovenaan zit mijn maatje Pyuut, die me deze magische instrumenten gaf. Pyuut kan geen mensentaal spreken omdat een boze organisatie een vloek over hem heeft uitgesproken, maar hij ziet er stilletjes op toe dat ik niet wagenziek word.

Ik heb het mijn familie niet verteld, maar ik ben een fee. In mijn eerste jaar op de basisschool kwam ik Pyuut tegen in de supermarkt voor het station. Hij lag op de rand van het rek met pluchen knuffeldieren, klaar om te worden weggegooid, zo leek het, en ik kocht hem met het geld dat ik voor Nieuwjaar had gekregen. Toen ik hem meenam naar huis, deelde Pyuut me mee dat ik een fee moest worden en gaf hij me de instrumenten om van gedaante te verwisselen. Pyuut komt van de planeet Pohapipinobopia. Hij is naar de aarde gekomen in op-

dracht van de toverpolitie van zijn planeet, die doorhad dat de aarde in crisis was. Sindsdien waak ik als fee over de aarde.

De enige die dit geheim kent, is mijn neefje Yuu, die even oud is als ik. Ik wil Yuu snel zien. Ik heb zijn stem niet meer gehoord sinds het Obon-festival van vorig jaar. We kunnen elkaar maar één keer per jaar zien, wanneer we met de hele familie onze voorouders herdenken.

Ik heb mijn mooiste T-shirt aangetrokken, indigo-blauw met een patroon van sterren. Met mijn geld voor Nieuwjaar heb ik het speciaal voor vandaag gekocht. Het lag zorgvuldig opgeborgen in de kast, met het prijskaartje er nog aan, en vandaag heb ik het eruit gehaald.

‘Hou jullie vast,’ zegt papa zacht.

Voor ons ligt de ergste bocht van allemaal. Ik word gewaar hoe de auto weerwerk biedt.

Mijn zus kokhalst, slaat een hand voor haar mond en buigt haar hoofd voorover.

‘Doe de ramen open voor wat frisse lucht.’

Papa reageert ogenblikkelijk op mama’s woorden en het raam voor mijn ogen schuift open. Een lauwe wind streelt mijn wangen en de geur van bladeren stroomt de auto in.

‘Gaat het? Gaat het?’

Mama’s huilerige stem klinkt door de auto. Papa zet zonder iets te zeggen de airco uit.

‘De volgende bocht is de laatste,’ kondigt hij even later aan, waarop ik onwillekeurig mijn T-shirt vastpak ter hoogte van mijn borsten. Door de bh heen kan ik de

lichte zwelling voelen die er vorig jaar nog niet was.

Zou ik anders zijn dan toen ik in de vierde zat? Wat zal Yuu denken als hij me ziet?

Nog even en dan komen we aan bij oma's huis. Daar wacht mijn geliefde. Terwijl ik voel hoe mijn huid begint te gloeien, leun ik voorover naar de wind toe.

Mijn neefje Yuu is mijn geliefde.

Wanneer die gevoelens in mij zijn ontstaan, weet ik niet meer. Yuu was me al dierbaar lang voor hij mijn geliefde werd. Elke zomer brachten we Obon door in elkaars gezelschap, als onafscheidelijke maatjes, en ook na afloop van Obon, als Yuu terugging naar Yamagata en ik naar Chiba, bleef hij even sterk in mij aanwezig. Mijn herinneringen aan hem werden steeds inniger, tot ik zowat naar hem ging smachten tegen de tijd dat de zomer weer aanbrak.

In de derde klas werden we officieel geliefden. Onze ooms hadden het riviertje voor de rijstvelden met stenen afgedamd, zodat het water kniediep was, en daar speelden we met z'n allen in zwemkleding.

'Au,' riep ik toen mijn benen door de stroming werden meegetrokken en ik op mijn achterste in het water viel.

'Kijk uit, Natsuki. In het midden van de rivier is de stroming sneller,' zei Yuu met een serieus gezicht, terwijl hij me een hand gaf. Dat had ik op school ook wel geleerd, maar ik wist niet dat het zelfs bij zo'n klein riviertje het geval was.

‘Ik heb genoeg van het water. Ik ga ergens anders spelen.’

Ik liep via het opstapje de rivier uit, pakte mijn handtasje, dat ik netjes op een steen op de oever had gelegd, en trok mijn strandsandalen aan. Ik klom meteen de trap naast de rivier op en ging met mijn badpak nog aan in de richting van het huis. Door het zonlicht was het tasje zo heet geworden dat het leek alsof het leefde. Op mijn sandalen liep ik naast de rijstvelden. Ik hoorde voetstappen en wist zo dat Yuu me achterna kwam rennen.

‘Natsuki, wacht.’

‘Laat me met rust.’

Ik was toen om de een of andere vreemde reden geïrriteerd en reageerde dat af op Yuu. Hij kwam naar me toe gelopen, stak opeens zijn hand uit naar een pol in het gras en rukte een blaadje van iets af. Tot mijn verbazing propte hij dat in zijn mond.

‘Yuu, dat mag je niet eten! Je zult buikpijn krijgen!’

‘Het is oké. Dit heet veldzuring, het is een eetbare plant. Oom Teruyoshi heeft me dat gezegd.’

Yuu bood me een blaadje aan en ik stak het voorzichtig in mijn mond.

‘Wat zuur!’

‘Zuur, maar wel lekker.’

‘Waar vind je het?’

‘Het groeit hier overal.’

We liepen rond op de helling achter het huis om veldzuring te zoeken en gingen daarna zij aan zij zitten om hem op te eten.

Mijn natte badpak voelde onaangenaam, maar de zuring was lekker. Ik was weer goedgemutst en zei: 'Jij hebt me iets leuks geleerd, als dank zal ik je een geheim vertellen.'

'Wat voor geheim?'

'Nou, eigenlijk ben ik een fee. Met mijn poederdoos verander ik van gedaante en met mijn stokje kan ik toverkunsten doen.'

'Wat voor toverkunsten?'

'Van alles! Het leukste zijn de trucs om vijanden te verslaan.'

'Vijanden?'

'Nou, voor gewone mensen zijn ze misschien onzichtbaar, maar in deze wereld zijn veel vijanden. Boze heksen en spoken en zo. Ik schakel die voortdurend uit en bescherm zo de aarde.'

Uit het handtasje dat over mijn badpak hing, haalde ik Pyuut tevoorschijn. Ik legde Yuu uit dat Pyuut er dan wel uitzag als een spierwitte pluchen egel, maar in feite een gezant was van de toverpolitie op de planeet Pohapipinobopia. En dat ik van Pyuut een stokje en een poederdoos had gekregen om te kunnen toveren.

Hierop zei Yuu in alle ernst: 'Natsuki, dat is geweldig...! Dankzij jouw bescherming kunnen wij op aarde in vrede leven.'

'Precies.'

'Zeg eens, die planeet Pohapipin... en nog wat, wat voor een plek is dat?'

'Dat weet ik niet goed. Pyuut zegt dat hij zwijgplicht heeft.'

‘O...’

Het was raar dat Yuu meer belangstelling toonde voor die vreemde planeet dan voor mijn toverkunsten en ik gluurde naar zijn gezicht. ‘Wat is er?’

‘Hm... Dit moet ook tussen ons blijven, maar misschien ben ik een ruimtewezen.’

‘Hè!?’

Ik stond versteld, maar Yuu ging met een uitgestreken gezicht verder. ‘Mitsuko zegt het vaak. Dat ik een ruimtewezen ben. Dat ik een vondeling ben die door een ruimteschip is achtergelaten in de bergen van Aki-shina.’

‘Zo zit het dus...’

Mitsuko is Yuus moeder. Ik zag haar voor me, de mooie jongere zus van papa. Net als Yuu was ze verlegen en stil, en ik kon me niet voorstellen dat die tante van me leugens of grapjes vertelde.

‘En nog iets: in een lade heb ik een steen waarvan ik me niet kan herinneren dat ik hem ooit ergens heb opgeraapt. Hij is gitzwart, plat en glad en heeft een vorm die ik nog bij geen andere steen heb gezien. Daarom denk ik dat hij van mijn geboorteplek komt.’

‘Wauw. Dan ben ik dus een fee en jij een ruimtewezen.’

‘Nou, ik heb geen echt bewijs zoals jij...’

‘Het is vast waar. Zou je geboorteplek in de ruimte niet de planeet Pohapipinobopia zijn? Dat zou geweldig zijn! Je komt van dezelfde planeet als Pyuut!’

Opgewonden leunde ik naar voren.

‘...Ik vraag het me af. Als dat echt waar is, wil ik ooit wel een keer terug.’

Yuus woorden deden me zo schrikken dat ik mijn poederdoos bijna liet vallen.

‘Hè? Terug...?’

‘Telkens als ik met Obon hiernaartoe kom, zoek ik stiekem naar het ruimteschip. Maar ik kan het niet vinden. Zou ik niet aan Pyuut kunnen vragen of ze me willen komen halen?’

‘Nee, zoiets kan Pyuut niet.’ Ik voelde tranen opkomen. Ik kon niet geloven dat Yuu er niet meer zou zijn. ‘Yuu, zul je dan op een keer weg zijn?’

‘Waarschijnlijk. Dat is ook beter voor Mitsuko, denk ik. Ik ben tenslotte een ruimtewezen dat ze in huis heeft genomen, niet haar echte zoon.’

Ik barstte in tranen uit.

‘Natsuki, niet huilen,’ haastte Yuu zich te zeggen en hij wreef zo goed als hij kon over mijn rug.

‘Ik hou van je. Je mag niet weggaan, Yuu.’

‘Hoe dan ook komen ze me ooit halen, neem ik aan. Daar wacht ik al de hele tijd op.’

Toen hij dat zei, hilde ik nog onbedaarlijker.

‘Sorry dat ik je dit vertel, Natsuki, maar zolang ik op aarde ben, doe ik alles voor je. In oma’s huis kom ik tot rust. Omdat mijn geboorteplek dichtbij is, denk ik, maar ook omdat jij er bent.’

‘...Dan wil ik dat je mijn geliefde bent, al is het maar tot je naar je eigen planeet teruggaat.’

Yuu reageerde prompt met een knik op mijn wens. ‘Oké, begrepen.’

‘Vind je het goed? Vind je het echt goed?’

‘Ja, want ik hou ook van jou.’

Yuu en ik haakten onze pink in elkaar en deden drie beloften.

1) Niemand vertellen dat ik een fee ben.

2) Niemand vertellen dat Yuu een ruimtewezen is.

3) Na de zomervakantie niet op een ander verliefd worden, en met Obon zeker naar Nagano komen om elkaar te zien.

Juist toen we onze pink in elkaar gehaakt hielden, klonken er voetstappen. Vlug stopte ik Pyuut en mijn poederdoos weg in mijn tasje.

Het was oom Teruyoshi die er aankwam.

‘Hier zijn jullie dus? Ik dacht al dat jullie door de rivier waren meegesleurd.’

Oom Teruyoshi is een vrolijke man, die altijd met de kinderen speelt.

‘Sorry,’ verontschuldigde Yuu en ik ons, waarop oom Teruyoshi lachte en ons over de bol aaide.

‘O, zuring? Smaakt het jullie? Zuur maar best lekker, toch?’

‘Ja!’

‘Als je de smaak van zuring kent, ben je een echte vrouw van de bergen, Natsuki! Kom, oma roept ons, ze heeft perziken gesneden.’

‘Oké.’

We liepen samen naar het huis.

Ik voelde de aanraking van Yuus pink nog in de mijne. Om te verbergen dat er blosjes op mijn wangen kwamen

liep ik snel naar de hal. Bij Yuu leek hetzelfde aan de hand, want ook hij maakte haast en liep met gebogen hoofd.

Sindsdien zijn Yuu en ik geliefden. Tot Yuu naar zijn geboorteplaneet terugkeert, ben ik, de fee, de geliefde van een ruimtewezen.

Oma's huis heeft een ruime hal, ongeveer zo groot als mijn kamer thuis, wat me altijd overweldigt.

'Hallo, we zijn er,' roept mama in plaats van papa, die niets zegt. Het ruikt naar fruit, een mengeling van perzik en druif. En daardoorheen hangt een vage dierengeur. Naar het schijnt houden de burens koeien, maar hun huis staat een heel eind verderop, dus de dierengeur die ons van binnen tegemoet waait, komt misschien van de mensen zelf.

'O, daar zijn jullie. Het was heet onderweg, zeker?'

De schuifdeur gaat open en een vrouw, een tante van me neem ik aan, begroet ons. Ze is van rijpere leeftijd en ik meen me haar te herinneren. Ik kom hier maar één keer per jaar en kan de gezichten van al die grote mensen niet goed uit elkaar houden.

'Kise, Natsuki, wat zijn jullie groot geworden!'

'O, cadeautjes, dat hoefde toch helemaal niet, al die moeite telkens.'

'Natsuko heeft last van haar rug, ze komt niet dit jaar.'

Vrouwen van middelbare leeftijd die me vaag bekend voorkomen beginnen gezellig te kletsen en mama begroet hen een voor een. Dit gaat lang duren, denk ik

bij mezelf en ik slaak stilletjes een zucht. De tantes en mama buigen zo diep naar elkaar dat ze zowat de grond raken. Papa blijft wat bedremmeld in de hal staan.

Uit de woonkamer komen opa en oma tevoorschijn, ondersteund door een man van middelbare leeftijd. Oma buigt haar hoofd naar mama en zegt: 'Nou, nou, dank dat jullie van zo ver zijn gekomen.' Opa kijkt naar mij met zijn ogen tot spleetjes geknepen en zegt: 'Misaako, wat ben jij groot geworden.' Een tante geeft hem een klopje op de rug en zegt: 'Nee, schoonvader, dit is Natsuki.'

'O, jullie zijn zo laat, was er file?' spreekt oom Teruyoshi papa opgewekt aan. Hem herken ik al te goed, omdat hij zich altijd met de kinderen bezighoudt. 'Hé, jullie, Kise en Natsuki zijn er, hoor,' zegt oom.

Drie jongens schuifelen onze kant op. Het zijn drie broers, de zonen van oom Teruyoshi, mijn neven dus. Ze halen voortdurend kattenkwaad uit en krijgen elk jaar op hun kop van de grote mensen. De oudste, Yota, is twee jaar jonger dan ik en zou dus nu in de derde klas moeten zitten.

De drie bekijken hun nichtjes. Ze bewegen zich een beetje als dieren die op hun hoede zijn. Ik herken elk van de gezichten, maar ze zijn anders dan ik me herinner. Ik weet dat het mijn neven zijn, maar ik heb de indruk dat de onderdelen van hun gezicht meer dan vroeger naar de randen toe zijn uitgedijd, en hun neus is hoger. Ook hun postuur is veranderd.

Mijn geliefde, Yuu, vergeet ik nooit, maar als ik een

van mijn talrijke andere neven en nichten, of hun kinderen, weer zie, ben ik altijd een beetje in de war. Hoewel we iedere zomervakantie samen doorbrengen en het goed met elkaar kunnen vinden, is er tegen de volgende zomer, nadat we elkaar een jaar niet hebben gezien, weer een zekere afstand ontstaan. ‘Kijk, ze zijn verlegen omdat die twee zo mooi geworden zijn,’ maken de grote mensen onnozele opmerkingen, waardoor Yota en zijn broers zich nog ongemakkelijker voelen en nog afstandelijker worden.

‘Hallo,’ begroet ik hen als eerste en ik krijg een wat schuchter ‘hallo’ terug.

‘Yuu is er ook, hoor. Hij vroeg of je er nog niet was, Natsuki, en leek zich maar alleen te voelen,’ zegt oom Teruyoshi.

Onder mijn rugzak loopt er een spontane rilling over mijn rug. Ik veins kalmte en zeg achteloos: ‘O ja? En waar is hij nu?’

‘Daarnet zat hij daar nog huiswerk te maken.’

‘Is hij niet op de zolderkamer? Die jongen zit daar graag.’

Dit zegt mijn nicht Saki, een grote vrouw die een stuk ouder is dan ik. Ze houdt een baby in haar armen. Tante Ritsuko, papa’s oudste zus, heeft drie dochters, van wie Saki de oudste is, en ze zijn alle drie al getrouwd.

Het is de eerste keer dat ik de baby zie. Het is vreemd dat er een mens is ontstaan die er vorig jaar nog niet was. Het meisje dat zich aan Saki’s benen vastklampt moet Miwa zijn, die vorig jaar nog een baby was. Ik kan al

onmogelijk de kinderen onthouden die ongeveer even oud zijn als ik, en de kinderen of baby's van neven en nichten herinner ik me nauwelijks, zodat er niets anders op zit dan ze ieder jaar weer te leren kennen. Ik volg het voorbeeld van mama en buig mijn hoofd telkens als er een nieuwe persoon ten tonele verschijnt.

‘O, en Mitsuko?’

‘Die is in de keuken.’

‘En waar is Yuu? Vanochtend vroeg hij voortdurend of Natsuki er nog niet was, misschien was hij het wachten moe en doet hij nu een middagdutje,’ zegt tante Ritsuko.

Oom Teruyoshi lacht. ‘Ja, Yuu plakt elk jaar zowat vast aan Natsuki.’

Deze dialoog herhaalt zich jaarlijks, heb ik de indruk, maar nu we geliefden zijn, geneer ik me. Ik kijk naar de grond zonder iets te zeggen.

‘Dat is waar, net een tweeling als je ze zo samen ziet,’ zegt weer een andere tante.

Ik lijk niet op mijn zus of op mijn ouders, maar om de een of andere reden zegt iedereen dat ik als twee druppels water op Yuu lijk.

‘Nou, blijf daar toch niet zo in de hal staan praten. Kise, Natsuki, kom binnen, jullie zullen wel moe zijn.’ Een dikke tante, van wie ik me afvraag of ik haar al ooit heb gezien, klapt in haar handen.

Papa knikt en zegt: ‘Je hebt gelijk.’

‘Zet jullie spullen maar boven. Achterin is goed, toch? De kamer vooraan gebruikt Yamagata. Achterin zit Fuku-

oka al, maar die blijven maar voor één nachtje, dus jullie kunnen de kamer delen, neem ik aan?’

‘Ja, prima, dank je,’ antwoordt papa en hij trekt zijn schoenen uit. Ik haast me achter hem aan.

In oma’s huis noemen alle gezinnen elkaar bij hun woonplaats. Dat is nog een reden waarom ik al die vrouwen en mannen van middelbare leeftijd niet goed kan onthouden. Ze hebben een naam, waarom noemen ze elkaar daar niet bij, denk ik altijd.

‘Kise, Natsuki, ga eerst een groet brengen aan jullie voorouders,’ zegt papa.

Mijn zus en ik knikken en we gaan naar de kamer waar het huisaltaar staat. Yuu en ik noemen dit de ‘altaarkamer’. De altaarkamer ligt tussen de woonkamer en de keuken. De enige gang in oma’s huis leidt naar de badkamer. De zes kamers beneden, waaronder de woonkamer, de twee zitkamers met tatamivloer en de keuken, zijn allemaal verbonden met schuifdeuren. De altaarkamer is zo’n tien vierkante meter groot, ongeveer dezelfde oppervlakte als mijn kamer in New Town, onze woonwijk in de voorstad Chiba. Yota noemt het ‘de spookkamer’ om zijn broertjes bang te maken, maar ik voel me best op mijn gemak in deze kamer. Misschien omdat die me het gevoel geeft dat mijn voorouders over me waken.

In navolging van papa en mama steken mijn zus en ik een wierookstokje aan bij het altaar. Bij ons thuis is geen altaar en bij vriendjes heb ik er ook nooit een gezien. Wierook ruik ik dan ook vrijwel alleen hier of wanneer ik naar de tempel ga. Ik houd van de geur.

‘O, Kise, gaat het?’

Nadat ze de wierook heeft gebrand, hurkt mijn zus met hangend hoofd neer.

‘Kise, is er iets?’

‘Ze is een beetje wagenziek geworden.’

‘Oei.’

‘Die bergwegen, hè, als ze het niet gewend zijn, is het voor die kinderen...’

De vrouwen lachen. Tussen de volwassen vrouwen die hun mond bedekken en schudden van het lachen, zitten ook een of twee nichten van me, denk ik. Alleen al aan papa’s kant heb ik meer dan tien neven en nichten en al die gezichten zijn onmogelijk op te slaan. Als zich onder hen nog een tweede ruimtewezen had gemengd, zou wellicht niemand het merken.

‘Gaat het, Kise?’ vraagt mama paniekerig als mijn zus plotseling een hand voor haar mond slaat. Ze wrijft over haar rug.

‘O jee. Spuw alles maar uit, dat lucht op,’ zegt een tante, waarop mama een arm om mijn zus legt en haar naar het toilet begeleidt, terwijl ze meermaals haar hoofd buigt en zich excuseert.

‘Zijn die bergwegen dan zo lastig?’

‘Als ze te voet komt, wordt ze niet misselijk, toch? Wat een teer meisje.’

Ik zie dat mijn zus, die mama’s arm om haar schouders heeft, even een blik in onze richting werpt en zeg tegen papa: ‘Ga ook maar mee, papa.’

Ik heb Pyuut, maar mijn zus heeft zo’n maatje niet. Ik

vind dat papa en mama mijn arme zus moeten bijstaan.

‘Ach, dat hoeft niet,’ zegt papa, maar zodra hij haar gehuil opvangt, rept hij zich naar haar toe.

Nu papa en mama naar mijn zus toe zijn, ben ik min of meer gerustgesteld.

Toen ik in een boek uit de schoolbibliotheek het woord ‘familieonderonsje’ tegenkwam, vond ik dat om de een of andere reden treffend, zo herinner ik me nog goed. Telkens als ik mijn ouders en mijn zus samen zie, moet ik terugdenken aan dat woord. Zonder mij erbij worden ze een echt gezinnetje. Daarom wil ik dat ze af en toe wat tijd met hun drietjes doorbrengen, voor een ‘familieonderonsje’.

Als fee heb ik van Pyuut een ‘verdwintruc’ geleerd. Dat betekent niet dat ik echt verdwijn, maar door mijn adem in te houden wis ik mijn aanwezigheid uit. Als ik de ‘verdwintruc’ toepas, vormen ze met hun drietjes een hecht gezin en lijken ze gelukkig. Ik maak dan ook geregeld gebruik van deze truc, omwille van het gezin.

‘Jij bent dol op oma’s huis, hè, Natsuki?’ zegt mama vaak. ‘Je zus heeft liever de zee dan de bergen. Precies zoals ik.’ Mama kan niet goed overweg met oma en lijkt het niet leuk te vinden dat ik het zo naar mijn zin heb als we naar Akishina komen. Mijn zus en mama zijn dan weer twee handen op één buik en thuis in New Town spreken ze altijd kwaad over Akishina. Daarom denk ik dat mama mijn zus een veel beter kind vindt.

Ik loop in mijn eentje met mijn spullen naar de trap. De gedachte dat Yuu boven is maakt me nerveus.